

ЕНДРЕ ЛЮН ЕРИКСЕН

ТЕРОРИСТ В ЛЕГЛОТО

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.*

*Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

ЕНДРЕ ЛЮН ЕРИКСЕН

ТЕРОРИСТ в леглото

Превела от норвежку: Ева Кънева

„EMAC“

*Тази книга е издадена с финансовата помощ
на НОРЛА.*

Endre Lund Eriksen

EN TERRORIST I SENGA

© 2008 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

Ендре Люн Ериксен

ТЕРОРИСТ В ЛЕГЛОТО

Превод от норвежки: *Ева Кънева*

Оригинален дизайн на корицата:

Handverk (madebyHANDVERK.no)

Адаптация на корицата за българското издание:

Златина Зарева

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

1.

Стоях на билото на склона, откъдето се спускахме с шейни, и чаках другите. От тъмното небе се сипеше сняг на парцали. Горе, зад всички този сняг, съзрях червена светлинка, която се снижаваше към летището.

Мигновено съобразих, че ще е добре да кажа на другите нещо оригинално по този повод. Че това е НАО, например. Или че Дядо Коледа кара пиян шейната си.

Xumpo е човек да е забавен. Всички се смеят на шегите ти и те смятат за много свестен и готин.

Одеве, например, Йорген подвикна нещо забавно на Кема и Арнт-Ивар и макар да бяха преполовили баира, спряха да го изчакам. И сега тримата крачеха рамо до рамо, бъбреха си и си прекарваха супер. И това само защото Йорген беше казал някаква смехория.

Май трябва да поразлистя някой сборник с вицове. Хуморът е страшно полезен.

Снегът падаше в плътна бяла пелена и червената светлинка се изгуби зад нея. Самолетът навярно вече беше кацнал.

Йорген и другите девама се изкатериха до билото на хълмчето и пригответиха шейните. Забързах към тях.

– Видяхте ли как Дяго Коледа караше шейната пиян?

Произнесох го с нахаканата интонация, с която обикновено човек казва смешки.

Йорген само завъртя очи с госага. Другите се изкускаха.

– Тук май има ехо, а? – Йорген се отпусна върху шейната.

Кета и Арнт-Ивар се ухилиха широко.

Да си призная, загрявам малко бавничко. Затуй ми отне няколко секунди да схвана смешката. Всенак вдянах. И се засмях силно.

Йорген, разбира се, вече ме бе изпреварил с репликата за Дяго Коледа. Но това значеше единствено, че имаме еднакво чувство за хумор. Ние девамата имаме още много общи неща. Например, страшно си падаме по „Плейстейшън“.

– Ще дойдете ли у дома да играем на „Плейстейшън“? – предложих. – Като вчера.

Кета, виждах, се изкушаваше да кимне, но Йорген смотровеши, че ставало късно.

– Аз трябва да се прибирам – оправда се Арнт-Ивар, избута шейната пред себе си, скочи отгоре ѝ и се пързулна по нанадолнището.

Йорген се спусна след него, околовръст се разхвърча сняг. Погледнах Кета.

– Ще кажа на мама да свари какао – предложих.

– Стана късно – промърмори той и се качи на шейната.

– Ей, Кема? – опитах се да го забавя. – Тази година ще си разменяме ли коледни подаръци?

– Може – отвърна той и засили шейната надолу.

Качих се в Суперболида. Включих сините светлинни, които опасваха шейната надлъжно и отляво, и отлясно и ѝ придаваха вид на космическа кораб. Махнах на другите трима. Снегът обаче се сипеше толкова нагъсто, че едва-едва различавах дребните им тъмни фигуриki далеч долу в подножието. Те слязоха от шейните и се спуснаха пеша по успоредните бразди, издълбани от скиори. После се изгубиха сред дърветата.

Оттласнах се и се пързулнах надолу по склона. Найнапред шейната едва пъплеше заради прясно наваления сняг, но след като се влях в дирята от другите, здравата набрах скорост. Въздухът свистеше в уши-те ми, снегът боцкаше бузите ми.

Долу, по равното, трябваше да ударя спирачка и да направя рязък завой, за да не се врежа в дърветата. Шейната поднесе странично, подскочи върху една пръсна и хълтна в канавката, която продължаваше надолу по баира. Суперболида пак набра скорост и полетя надолу шеметно като бобслей. Внезапно пред мен се изпречи нещо черно, шейната се надъни в него и аз отхвръкнах право напред.

Пльоснах се по нос.

Едната ми ръка потъна надълбоко в снега, а глезните ми се усукаха болезнено. Студеният сняг смрази лицето ми.

Криво-ляво се изправих и изтупах полепналия по мен сняг.

Чак сега видях в какво съм се напресъл.

Някакво момче, тийнейджър, лежеше в канавката по корем, с лице, заврояно в храсталака. Покриващо го килим, изтъкан от снежинки, килим, който се упътняваше все повече. Момчето беше високо и слабо, облечено в подобие на черен мотоциклетен костюм. Лъщеше като кожен. Защо обаче не носеше каска? Нито пък плетена шанка. От главата му стърчеше разчорлена черна коса, същинска гъста животинска козина.

Той не помръдваше.

Изглеждаше като мъртъв.

2.

Когато се натъкнеш на умрял човек, си длъжен да се обадиш в полицията. Не бива да го докосваш, защото може да оставиш отпечатъци и да унищожиш улики.

Снегът почти бе засипал непознатия. Още малко и щеше да го затрупа напълно. И той щеше да се изгуби под него.

Извадих си мобилния телефон и направих снимка.

Ако трябва да съм напълно честен, направих две.

Taka де, не всеку ден човек открива мъртъв тийнейджър в гората. Трябваше да разполагам с доказателство, ако другите не ми повярват.

Непременно щях да позвъня в полицията. Много ясно. Ала тъкмо преди да го направя, той се размърда. Гърбът му се повдигна съвсем лекичко и послеnak се отпусна.

Прегазливо се надвесих над него и го осветих с телефона си.

Гърбътнак се раздвижи. Инак. Той дишаше.

Когато намериши пострадал, трябва да го сложиш

да легне на хълбок и да му направиш дишане уста в уста.
Уви, в днешно време такива неща не се учат в училище.

Стоях и гледах как снегът затрупва черния костюм. Още малко и щеше съвсем да побелее. И да изстине.

Когато човек лежи в снега прекалено дълго, кожата постепенно се преохлажда и накрая измръзваш до кости. Вените ти се вледеняват и заприличваш на агнешко бутче във фризера. На това му викам „мъртъв като камък“.

Добуих Суперболида до непознатото момче.

Потупах го с пръст по рамото – да не би пък случайно просто да е заспал.

Той не реагира.

Наагазих в снега и се добрах до него. Осветих лицето му. Веднага разбрах, че е мюсюлманин. Най-вероятно от Иран или от там някъде. Във всеки случай цвятът на кожата му беше същият като на Марджана. Жълтокафяв или нещо подобно. Точно като Марджана момчето имаше гъсти черни вежди. С тази разлика, че неговите се съединяваха над носа. Ушите му пък бяха заострени като на елф.

Настроих се, че трудно ще го кача на шейната. А може би гори изобщо нямаше да успея. Един тийнейджър обикновено тежи около половин тон. И как иначе, като всеки ден излокват литри кока-кола и се тъпчат с чипс?

Този обаче се оказа съвсем лек. Сигурно изваше от много бедна страна. С лекома го избуих върху Суперболида.

Завързах го с шала си, за да не падне, и теглих на-

товарената шейна по целия път до Вкъщи. Да може-ха сега онези тримата да ме видят. Щеше да им падне шаката. Мислеха ме за слабак, понеже през междучасията не ме бяха виждали да се бия. А причината всъщност беше, че се стараех да съм мил и добричък с всички. Заслужава си, защото никой не ти налива на бой. Когато най-сетне извлачих шайната по наклонената автомобилна алея и спрях пред къщи, бузите ми пламтяха, а подмишниците ми плуваха в пот. Какъв късмет, че живеем толкова близо до гората и до скът трасето! Ако трябваше да тегля шайната чак до блока, където живее Йорген, например, щях направо да каталяsam.

Издърнах Суперболида под верандата, развързах шала и си отдъхнах. Понечих да се пропукна от вратата, но мама никак не обича да си крещим от разстояние. Предпочита да разговаряме като нормални хора, лице в лице. Всенак не сме глухи. С изключение на прадядо, де.

Събух се и грижливо поставих обувките си една до друга върху плочките в коридора. Хукнах нагоре по стълбите. Мама и тамко пиеха кафе и гледаха новините. Мама си беше отпуснala краката в скума на тамко. Стига да не се мляскам пред мен, не се оплаквам.

Вече не можех да се сдържам:

– Намерих тийнейджър в гората!

Помислиха, че ги будалкам. Макар изобщо да не е в мой стил.

Наложи се да се закълна в живота им. Те се споглеждаха изпод вежди и се усмихнаха разнежено, един вид „Виж го колко е сладък!“. Слава богу, не присъстваха чужди хора.

Слязоха с мен долу.

– Сигурно се е прекатурил с моторна шейна и е припаднал – изкоментирах и отворих външната врата.

В тъмното Суперболида светеше самотно. Момчето го нямаше. Седалката беше празна.

– Сигурно се е свестил – промърморих унило.

Стъпих върху изтрявалката пред прага и се оглеждах за следи по снега. По автомобилната алея личаха десетки стари отпечатъци от подметки, които снегът в момента засипваше.

– Ясно – въздъхна мама и си влезе обратно. – Ако ще стоиш навън, поне си обуй обувките!

Tamko приклекна до мен.

– Това момче, за което ни разказа... – подхвани той с тон, с какъвто се говори на малчуганите в немската градина. – Измисли си го, нали?

– Как ще съм го измислил! – изсумтях възмутено. – Реален е колкото всички, които вчера бяха у нас да играем на „Плейстейшън“!

Tamko отлично знаеше, че предния ден в моята стая се бяхме събрали цяла тумба съученици. Йорген, Кета, Арнт-Ивер и още suma народа. Бяхме толкова много, че аз изобщо не се горедих да играя. Изведнъж стана късно и всички се разбързаха да се прибират.

Обърнах гръб на Tamko. Влязох в коридора да си взема обувките. Пак излязох навън. Той още стоеше приклекнал, със странна усмишка. Бутнах го уж случайно, той се олюля и седна.

– Извинявай – казах.

Засновах по заснежената алея. Бъкаше от следи.

Снегът се сипеше и запълваше вдълбнатинките. Чух как мамко си влезе и хлопна вратата.

Последих чифт следи от големи подметки, когато минахаха покрай тъмния ми прозорец. Застанаха се с отпечатъци пред вратата към сутерена, където живееше прадядо. Надникнах през прозореца. Седнал в коженото си кресло, прадядо гледаше телевизия. Кожата му беше тънка и сбръчкана и под нея прозираше скелетът. Така е при старите хора. Черепът започва да се очертаava под лицето, а костите на ръцете изпъкват под кожата. Смъртта дебне от засада.

Зад него висяха умалени модели на самолети, закачени на корди за тавана.

Дядо ме видя и подскочи от уплаха. Посегна към дистанционното и по невнимание перна един „Спупфайър“, който висеше малко по-ниско. Прадядо насочи дистанционното към мен и трескаво натисна някакво конче. Сякаш искаше да ме изключи. Старите хора не са особено умни. Или поне моят прадядо не е.

Усмихнах се възможно по-миличко и му махнах невинно. Той престана да притиска пръст към дистанционното и примижа. Цялото му чело и кожата около очите се сбръчкосаха. Най-сетне челото му се изглади. Устата му зина в усмивка. Показаха се кривите му кафяви зъби. Той се надигна с мъка от креслото, докрета до вратата и ми отключи.

– Човек трябва да е предпазлив! – смигна ми и рунтавите му прошарени вежди се накъдраха над очите. – Иначе току-виж се вмъкнал някой мигрант и ти задигнал стереоуреббата!

Прадядо няма стереоуребба. Веднъж обаче във вес-

тника писаха, че мигранти откраднали стереоуребда от жилище на улица „Боровинкова“. Оттогава на прадядо Все мигранти и стереоуребди са му в устата. Побърза да се добере до креслото и так се зазяпа в телевизора. Канех се да го попитам дали случайно не е мярнал мистериозния тайнейджър, но не щеш ли, на екрана се появи моето училище. Само за кратко, защото камерата се плъзна напатък и спря върху бежанския център на Големия хълм. Прег входната врата стоеше полицейска кола.

– Властите са отказали да предоставят убежище на шестнайсетгодишния афганец – съобщи репортер. – По план е трябвало утре да бъде депортиран в родната си. В момента обаче той е в неизвестност.

Трябваше ми малко време, нали загрявам с известно закъснение. Внезапно обаче някой сякаш ме узели със снежна топка право в лицето.

Говореха именно за момчето, което бях намерил в гората.

Навсярно, докато съм се качвал да повикам мама и мамко, той е офейкал. Сигурно се е изплашил да не се обадя в полицията.

Картината на екрана се прехвърли в телевизионно студио. Водещата премина към следващата тема. Прядядо изсумтя:

– Този сто на сто е терорист!

Мама Все ми повтаря колко било важно да се отнасяме внимателно към прадядо и да не му възразяваме, защото бил стар и така или иначе скоро щял да си отиде. А споровете били опасни за сърцето. Обикновено не му отговарях. Този път обаче не се стърпях:

- Та той е само на шестнайсем!
- Те почват отрано – изфъфли прадядо.
- Може би просто иска да избяга от Войната.

Бузите на прадядо пламнаха, а очите му се разширеха и аха-аха да изхвръкнат от черепа.

– Защо всички се натискат на всяка цена да дойдат точно в Норвегия? Има стотици други държави! Да идат там! – Той размаха треперещ показалец. – И този като всички мигранти ще живее от социални помощи!

– А ти не вземаш ли социални помощи?

Какво ли ми трябваше да го казвам. Прадядо подхвана обичайната си типага. Как „ние преживяхме войната и построихме тази страна камък по камък“. Изобщо не го слушах. Промъкнах се на пръсти между висящите от тавана самолетчета и се изнizaх в коридора, откъдето се минаваше за нашите стаи. Чувах го как продължава да се пени. Облякох си пижамата, измих си зъбите и влязох в стаята си, за да си легна.

Включих осветлението. В леглото ми имаше човек.

